

איש השלג

סיפורו של איש השלג

כתבו וציירו
קלמיר ואנדראה הוסינוביץ

בוקר חדש קם על העיירה. בוקר יפה יותר מכל בוקר אחר.
כך, בכל אופן, חשבו התושבים כשהציצו מהחלונות.
הבוקר הזה, יפה יותר מאחרים, התחיל בזריחה בלבן. העיר
כוסתה בשלג שנצץ באור השמש. כולם היו במצב רוח
מרומם.

השמחים ביותר היו כמובן הילדים. אחרי שרחצו את פניהם, צחצחו את שיניהם ואכלו את ארוחת הבוקר, הם יצאו לשחק בחוץ. אחדים הביאו מזחלות או מגלשיים, אחרים צעצועים האהובים. כולם שיחקו ומישהו קרא פתאום:
"נעשה איש שלג!"
"כן! כן! נעשה איש שלג" קראו כולם.

"אני אעשה נהג האוטובוס!"
ותוך זמן קצר היו כתריסר אנשי שלג בעיירה. הם
עשו את הבוקר עוד יותר יפה ושמח.
לא רק העיירה שמחה, אלא גם אנשי השלג, כי הם
התעוררו משנת קיץ ארוך.

"שלי יהיה כמו אמא שלי!"
"ואני אעשה אחד כמו אבא!"
"ואני כמו האח והאחות!"
"שלי יהיה כמו הדוור!"
"ושלי כמו המורה!"
"ואני אעשה רופא!"
"אני רוצה דווקא שוטר!"

שנת קיץ? למה לא? אם דובים יכולים לישון כל החורף, למה שאנשי השלג לא ישנו כל הקיץ? הם מתעוררים כאשר יורד השלג הראשון ונרדמים כאשר הוא מתחיל להימס. גם הדובים יודעים זאת, כי כאשר אנשי השלג מתעוררים, הדובים הולכים לישון.

היום היפה הפך גם ללילה יפה והירח טיפס גבוה לשמיים. שקט שרר בעיירה. הילדים הלכו לישון, הגדולים התכוננו ליום העבודה למחרת. הצליל היחיד היה של ענפים שעליהם נח השלג. אנשי השלג שמרו על שקט, על שלום ועל אושר.

הם היו כמו עשבי בר בגן עזוב. לא לימדו אותם על החיים, על טוב-לב, על שמחת המתן. הם הסתובבו בעיירה זרק עשו תעלולים רעים.
"בואו ונהרוס את אנשי השלג האלה" אמר הצעיר שביניהם. הוא רצה להראות את עצמו חזק יותר מאחרים. האחרים קיבלו את הרעיון והתחילו לפרק את אנשי השלג בצחוק קולני רע. אחד-אחד נעלמו כל אנשי השלג, כאילו לא היו כלל.

"השקט הזה טיפשי" מלמל פתאום ילד אחד. "גם השלג הזה טיפשי" הוסיף ילד אחר "רגליי שוקעות בו."
"ולי קר. ועוד אנשי השלג האלה, הם רק עושים לי קר ברגליים" הוסיפה ילדה אחת.
כתריסר ילדים היו בקבוצה הזו. הם לא היו ילדים רעים, אך הם נשארו יותר מדי לבדם.

**

אפילו העצים נעשו עצובים. הספסלים והבתים נעצבו, החלונות, השולחנות והכיסאות. וכך גם הצעצועים. העצב חדר גם לילדים שהרסו את אנשי השלג. השלג התעצב בעצמו וכך גם מזג האוויר. מרוב העצב התחיל לרדת גשם והשלג נמס. העצב שלט בעיירה כל השבוע.

הילדים עזבו והלילה נעשה עוד יותר שקט. עצב ירד על העיירה. למחרת העיירה הייתה עצובה עוד יותר. העצב התפשט ונעשה חזק יותר עם הזמן. הוא חדר לילדים ולמבוגרים. וכולם נעשו עוד יותר עצובים כשראו שאנשי השלג נעלמו.

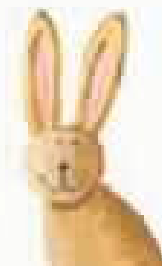

אבל בבית אחד אחות גדולה נתנה לאח קטן במתנה צעצוע
שאהב. תשומת הלב הזאת נגעה במזג האוויר. הילד נעשה
כה שמח שהאושר שלו גירש את העצב מהבית.
גם האחות שמחה והאושר שלהם התחיל להתפשט מעבר
לקירות הבית.
זה היה ערב החג. אך הגשם בכל זאת המשיך לרדת, אבל
בלילה נעשה קריר יותר ויותר. קרוב לחצות הגשם הפך לשלג
והעיירה כוסתה שוב בלבן.

הבוקר למחרת היה בוקר החג היפה ביותר. הכל נעשה שוב לבן ומלא שמש. שמחה ושקט עטפו שוב את העיירה. כרגיל השמחים ביותר היו הילדים. אחרי שרחצו את פניהם, צחצחו את שיניהם ואכלו ארוחת בוקר יצאו החוצה לשחק. גם הילדים שהרסו את אנשי השלג קיבלו מתנות ערב החג וזה שימח אותם. גם הם יצאו לשחק ופתאום אחד מהם קרא "נעשה איש שלג!" "הידד! הידד! נעשה אנשי שלג!" קראו האחרים. ובאותו היום כל הילדים, גם אלה שהרסו את אנשי השלג הראשונים, התחילו לבנות. הם הבינו שהרס לא מביא שמחה אלא רק עצב. האושר האמיתי הוא ביצירה ומתן.

ולכן אני נותנת לכם את הסיפור. ועכשיו אני באמת מאושרת!